

ANNA EMILIA LINDBLOMS LEVNADSTECKNING

För den händelse det skulle vara till glädje för mina barn att få läsa några drag ur mitt lif, vill jag här göra några anteckningar. Såsom öfverskrift skulle jag vilja skriva: "Mig är barmhertighet vederfaren."-

Den 24 Nov. 1843 föddes jag i Stockholm, på Svartmangatan. Min fader var Kaptenen vid Svea Artilleriregemente Adolf Ludvig Sehmman o. min moder: Johanna Emilia Östberg. Af de första 6 lefnadsåren minns jag blott följande: att jag var ett styggt barn, som t.o.m. en gång midt på Gustaf Adolfs Torg när vi skulle se vaktparaden bet min barnjungfru i handen i min vrede; att jag under en resa till Särö föll ned genom en lucka på golvet utanför dörren till vår hytt i bagagerummet, men föll i armarna på en der nere stående man af besättningen. Denna lilla tilldragelse hörde jag sedan ofta omtalas af min far som deri såg en underbar Guds ledning. När jag var 7 år började min far med husandakt o. jag fick ett stort testamente med gula skinnpärmor för att kunna följa med. Vi bodde då på Clara Östra Kyrkogata i samma hus som Baron Al-v o. Dr G-st, som vid ett tillfälle då jag låg sjuk mycket glädde mig genom att skänka mig en stor karamell. Jag fick följa mina systrar till Operahuset, der de togo danslektioner, o. fröjdades barnsligt att få se min mamma om qvällarna göra sin fina toilette till de stora supeerna o. balerna, som umgänget med militärerna ofta erbjöd.

Vi bodde om vintrarna i St-m o. om somrarna delvis på Aske delvis på Kathrineberg.

I Maj månad 1851 anträdde vi vår första utländska resa till Lausanne der vi vistades 15 månader. (Se Dagboksanteckningar.) Der besökte jag söndagsskolan eller katekesation af Mr. Beau. Guds ande började då sitt förberedande arbete på mitt hjerta o. jag minns huru jag vid beskrifningen af Guds barns stora lycka tänkte: "O, att jag ock kunde blifva sådan."

Bekantskapen med framstående Guds män vid badorten Divonne, Pastorerna Monod o. Vermeil utöfvade på oss alla ett godt inflytande. Min dyre fader, som redan på 40-talet börjat fråga efter sanningen blef mer o. mer dragen till Herren.

I augusti månad 1852 reste vi till Dresden, der vi vistades 11 månader. D. 18 mars 1853 föddes min syster Augusta; samtidigt lågo vi tre systrar då sjuka i messling.

I juli samma år återvände vi till Sverige o. bodde på Kathrineberg o. Aske. 1854 köpte min far egendomen Finstaholm, 1 mil från Aske. Från den korta vistelsen der minns jag just ingenting. D. 1 Jan. 1855 dog min farfar, o.d. 15 okt samma år min farmor o. något senare den gamla lärarinnan o. trogna vännen i huset, Tant Charlotte Frigel.

Hemmet på Aske var nu upplöst. Min dyre fader som sedan 1843 lidit av svåra magplågor blef mer o. mer af gjord för Herren. Hans lif blef från denna tid mer o. mer helgadt i Herrens tjänst. Natt o. dag anropade han Herren på sitt ansigte eller sina knän. Hursom blef han icke oss alla en föresyn! Dels för att kunna gifva oss en god kristlig uppfostran, dels för att vårda sin egen helsa beslöt min far att åter resa till utlandet o. så lemnade vi Sverige i Maj 1856. Stannade i Dresden öfver sommaren o. reste derifrån till Stuttgart.

De 4 år vi tillbringade der blefvo för oss af stor betydelse o. till mycken välgörelse för det inre lifvet. Det är en särskilt stor o. dyrbar gåfva af Gud att få tillfälle att vara tillsammans med helgade Guds män.

Man borde alltid vara vaken öfver det inflytande menniskor hafva på envar. Bekantskaper med sådana personligheter som Prälat Kapff, Stadtpfarrer Knapp, Rektor B-r m.fl. blefvo för oss af stort värde.

Min äldsta syster Maria hade blifvit vunnin för Herren o. önskade få offra sitt lif i Hans tjänst. I Februari månad 1858 sökte o. fick hon inträde i Diakonissanstalten i Strassburg, men hennes helsa befans vara för klen så att hon redan Maj måste lemna anstalten. Man kan äfven med ett allvarligt bemödande att göra Guds vilja dock taga miste om rätta sättet att tjena Herren.

Min syster Adéle konfirmerades d. 2 Maj 1858 för prälat Kapff. Sommaren tillbringades på tvenne badorter: Kreuznach o. Liebenzell. Både syster Maria o. vår dyre fader voro lidande. Mamma gjorde ett kort besök i Sverige medan vi voro der. I November månad insjuknade vår dyra moder i nervfeber (tyfus) o. låg utan hopp. Att hon blef oss återgifven räknar vi som en särskild bönhörelse.

Tiden för min konfirmationsundervisning som började på hösten 58 o. räckte till Maj månad 59 räknar jag till en af de lyckligaste tider i mitt lif. Den käre prälat Kapff talade så ömt och allvarligt till våra hjertan att det icke var lätt att komma undan, utan man måste blifva gripen o. dragas med till sanningen.

Herren arbetade kraftigt på mitt hjerta-en av mina kamrater, M. R. o. jag slöto ett innerligt vänskapsförbund, vi både greto o. kämpade tillsammans för att komma till tro o. visshet om syndernas förlåtelse.

Den frågan: hvem blifer en värdig nattvardsgäst? stod dock obesvarad, ty trots allt vårt arbete med synden, öfverrumplades vi dock af densamma. Med en viss frimodighet o. barnlig glädje aflade vi våra konfirmationslöften söndagen Quasimodogeniti (första söndagen efter påsk). Efter ett enskilt samtal med vår dyre lärare, då han hörde min oro o. rädsla att våga fram till nattvardsbordet hvilket skulle ske 8 dagar senare söndagen Misericordias Domini (andra söndagen efter påsk), fick jag av honom det för mig då o. sedan så tröstefulla ordet att tänka på i Joh. 2,1.2. Så gick jag då fram hungrande och törstande till nådebordet o. kände mig styrkt o. vederqvickt. Men åter väcktes nya frågor; huru kunna lefva vår höga kallelse värdigt, huru blifva heliga till ande, kropp o. själ? Min vän o. jag vinnlade oss om att göra Guds vilja, men huru ofta voro vi nära förtviflan för våra misslyckade försök. Vi skiljdes åt, våra vägar gingo åt olika håll. I juli samma år flyttade vi från Stuttgart till Windegg i Schweiz i närheten av Männerdorf, der "Mütteerle" Dorothea Trudel, hade sin välsignade verksamhet. Bekantskaper med denna Herrens tjenarinna blef oss till mycken välsignelse. Der fingo vi se vad trons bön kan uträtta. Huru lifvades icke våra hjertan till bön! Huru strålade icke den kristliga kärleken fram så att en liten gnista deraf äfven uppvärmd mitt frusna hjerta. Enligt min egen önskan fick jag dock lemna hemmet i Nov. för att en tid af 7 månader vistas i pensionat Ingré i???? Strassbourg i en af Vogesernas dalar. Der fick jag i början lida litet smälek, af kamrater för min tros skull o. för att mitt samvete förbjöd mig att deltaga i allehanda upptåg o. skämt. Sorgligt nog tog jag dock intryck af den verldsliga omgifningen o. till min stora blygsel måste jag bekänna att jag småningom något svalnade i mitt nit för Herren o. blef mera kall o. ytlig.

I juni 1860 hemtades jag af min egen dyra moder o. vi följdes åt till Stuttgart. Under min frånvaro hade Gud skänkt oss en liten syster Lydia som föddes d. 8 januari. Min äldsta syster hade blifvit förlovad med Rektor Benzinger, firade sitt bröllop 14 augusti, hvarefter vi i slutet av månaden återvände till Sverige.

Min vän M.R. o. jag brevväxlade ännu en tid, men hennes bref andades oro o. tvifvel, hon var fridlös-ryktet förmälde att hon öfvergått till katholska kyrkan, hvilket också bekräftades. Efter några år fick jag ett sista bref deri hon enträget uppmanade mig att gå in i "den enda saliggörande romersk katholska kyrkan". -Säkerligen får vi en gång dock mötas inför Lammets tron.

I September 1860 flyttade vi till Aske och stannade der öfver vintern. Uppvärmad igen i mitt inre genom umgänget med de mina o. framför allt under min dyre faders inflytande, hans hela lif var en fortsatt bön, kände jag ett behof att få verka något för Herren o. började sålunda med en liten söndagsskola på vintern. Denna verksamhet har sedan i all skröplighet fortgått tills nu, således i 40 år, dock med uppehåll under vintern de sista åren. För min egen del har denna verksamhet varit till mycken nytta, men eljest får jag till min stora förödmjukelse bekänna att jag ej sett någon frukt deraf. Måtte evigheten visa annat!

I Maj 1861 flyttade vi från Aske till Morstaberger, en egendom som min far köpte och som ligger i Södermanland nära Mölnbo. Dessa 4 år vi tillbringade der voro allt igenom fulla af lidande, både för den ene o. andre. Min dyre fader var mycket lidande till kroppen; min dyra moder som länge tärts af djupa själsbekymmer blef 1862 sinnessjuk. Hvem kan beskrifva den jemmer och nåd som nu följde. – Jag förbigår denna sorg o. alla yttringar deraf. Herren förer ned i djupet, men Hans arm upplyfter, bär o. hjälper. *

Vi hade under vintern 62 blifvit bekanta med åtskilliga kära vänner i St-m såsom Rosenius, fru Mathilda Karlsson, Pastor Wadström m.fl. Af dessa fingo vi röna mycket deltagande o. mycken kärlek. Sommaren 1863 vistades föräldrarna i Söderköping o. under tiden var fru Karlsson på Morstaberger hos min syster Adèle och mig.

På hösten 62 flyttade vi in till St-m o. bodde hela vintern i närheten af Mose Backe torg. Hjertat hade genom sorg o. lidande blifvit upplöjt – trött af ett mångårigt arbete o. trældom under dagen, var det som en balsam för hjertat att få höra Rosenius. Den eljest långa vägen syntes mig kort när jag fick gå till Bethlehems kyrkan. Hur ljufligt var det icke att som svar på den frågan: När får jag tro att jag är Guds barn? få höra: "just som jag är har Du mig kär" o.s.v.- just som jag är får jag tro att Jesus är min. Evangeliets hemlighet sådan den beskrifves i Kol 2 samt i 1 årg af Pietisten: "Hemlighetens Uppenbarelse" blef mig uppenbarad o. alla knutar löstes.

D. 4,5 Febr. 1863

Som en fogel som blifvit utsläppt ur sin bur började jag nu sjunga den nya sången: Du dog allena och jag fick lemna mitt arma Jag.

Den dyre Tant Karlsson blef mig till stor hjälp under denna tid, hon vårdade sig om mig som en andlig moder." Ja, den tid går aldrig ur min håg, då jag först Jesus såg."

Nu följde en tid af soliga förnimmelser – Bibeln o. Pietisten studerades flitigt o. så vaknade hos mig ett ifrigt begär att söka vinna själar för Herren.

1864 såldes åter Morstaberger o. min far öfvertog skötseln af Aske, dit vi flyttade 1865, sedan vi yllbringat vintern i St-m o. bodde Nybrogatan 34. Vår dyre moders tillstånd försämrades, nöden var stor, men Herren hjälpte igenom en dag ett ögonblick om sender.

Det var hjertslitande att se och höra den dyra själens qual o. smärta. Hur ofta hördes icke från hennes rum sådana ord: hur skall jag komma till tro? Finns ingen nåd för mig e.t.c.

År 65 gjorde vi bekantskap med den kära familjen Strömberg. Dottern Clara o. jag blefvo riktiga hjertevänner, o. förblefvo innerligt förbundna med hvarandra ända till hennes död d. 24 Nov. 1899. Intresset för den yttre missionen lifvades o. en ifrig önskan väcktes hos mig att få komma ut i missionens tjenst hvarom det äfven var fråga, men tack vare min dyre faders uttalade bestämda önskan att jag skulle stanna hemma, så blef det ej något vidare af denna sak.

Rosenius påminde äfven om det ordet "???" o. dess betydelse. Det kostade mycket på att lemna tanken på den yttre missionen, men Herren hjälpte igenom alla strider. Samtidigt gjordes många besök på Johannelund o. bekantskapen började med prof. Rudin, som haft ett stort inflytande på det inre lifvet. Jag började småningom känna mig mindre tillfredsställd med den ultraevangeliska riktningen. Mig syntes som blefve den 2 artikeln predikad på bekostnad af den tredje. Rättfärdiggörelsen genom tron framhölls så ensidigt-sällan hördes något om vigten af ett helgat lif. När jag en gång på min fråga huru blifva annorlunda? Fick af en äldre kristen det svaret: " Det ligger icke så stor vikt uppå om vi lyckas litet bättre eller sämre med vår helgelse, blott vi hålla den punkten klar att vi äro rättfärdiga genom tron på Kristus Jesus", då uppstod hos mig en undran om denna uppfattning af sanningen kunde vara den rätta. – Jag kände behof af ett djupare inträngande i sanningen – den mystiska riktningen tilltalade mig o. den lilla boken: " Das verborgene Leben mit Kristo in Gott" af Bernieres Louvigny blef mig en dyrbar vägledning o. hjälp. Olika stadier i det inre lifvet kräfver olika behof af andlig lecture.

Åren 65-69 voro rika på vexlande erfarenheter. Båda föräldrarna voro mycket lidande. Detta oaktadt hade vi ofta besök på Aske af predikanter dels från Stiftelsen dels från Johannelund o. prestkandidater från Uppsala, hvilka förkunnade eviga lifvets ord. Vi började med en syförening. Min far började sen ett barnhem vid Tjusta.

På ett missionsmöte d. 30 dec 1868 såg jag för första gången den man Gud bestämde till min make o. stöd genom lifvet. Lycklig den som får i sin make, långt utöfver hvad man kunnat önska o. vänta. "Ifrån Herren är denna sak utgången" L.M 22:50 I evighet vill jag prisa Herren! Vår trolofning i juli månad 1869 väckte allmän glädje. Efter eclateringen sade en framstående troende man (Grefve S-g) till oss: "Nu får ni bereda eder på många frestelser."

Den 15 Maj 1871 firades vårt bröllop, o. d. 18 flyttade vi till Oppeby. De 15 år vi tillbringade der i det lilla Wäsby voro de lyckligaste i mitt lif o. jmförelsevis sorgfriaste. Vårt första barn föddes d. 6 mars 1872.

Min far sålde Aske o. flyttade till Oppeby 1873 der han med familj bodde i fyra år. I församlingen fanns stor hunger efter Ordet o. vi fingo röna mycken kärlek. De troende voro som ett hjerta o. en själ o. samlades kring sin lärare som barn som lyssnar till en älskad faders ord. Oerfarna som vi voro blandade sig mycken ovislighet i det uppriktiga nitet för Herrens sak. "Älska icke verlden, icke heller de ting i verlden äro", detta ord stafvade jag på o. sökte äfven tillämpan, men tyvärr på ett frånstötande sätt, så att själar som man önskat vinna för Gud snarare bortstöttes. Det ligger stor vikt på att betrakta verdens barn icke såsom fiender utan som dyrt återlösta själar som behöfver omfattas med mycken kärlek på det att de må se att det är något att vara en kristen.

Mina svårlärda lexor som jag stafvade på voro dessa:

Att hafva mitt allt i Gud

Att se Gud i allt

Att inga anspråk ha på andra men stora på sig sjelf

Att gifva kärlek men ej fordra någon

Att blifva oberoende af menniskor o. endast bero af Gud.

Vill man vara verkligt lycklig, så sök att lära detta -

Välj den bästa platsen, nemligen att sitta vid Jesu fötter, o. kom ihåg att den är störst i Guds rike som är allas tjenare. Villkoret att känna sig verkligt lycklig är att vara tacksam för hvad man har.

Vi hade en snäll trogen tjenarinna, Sara, som var mig en stor hjälp i arbetet inom huset. Aldrig får jag hennes make. Hon tjenade ej för lön skull, utan af kärlek till sitt husbondefolk. D. 11 oktober 1873 föddes Josef.

D. 1 februari 1875 Naemi.

D. 24 oktober 1876 David.

Mina föräldrar köpte samma år egendomen Åhagen o. flyttade dit i oktober. Min egen dyra moder hade blifvit mycket stillare, ehuru hennes själs mörker o. anfäktelse fortfor. Vi tillbringade hvarje sommar några veckor hos de kära morföräldrarna, till stor glädje för barnen.

Den 6 juli 1878 föddes Elisabeth.

I januari 1879 kom den kära vännen C. St-g till oss. Hon var då klen ännu efter sin sjukdom, men ej sämre än att hon kunde läsa med de äldsta barnen. Hennes vistelse i hemmet blef icke blott till stor välsignelse för mig utan för hela familjen o. äfven för många inom församlingen. Genom sin stilla helgade vandel blef hon en föresaga för oss alla. I augusti 1880 lemne hon oss o. 14 dagar därefter föddes Salome. Johannes föddes 7 juni 1882 under det Pappa var i Aneby på konvent. På hösten samma år dog min älskade syster Maria efter ett svårt lidande.

På vintern 1883 kom herr Masreliez till oss o. hans tvååriga vistelse i hemmet blef anledningen till många svårigheter, många oredor. 1884 firades syster Augustas bröllop på Åhagen. Samma år föddes Theofil, min ögontröst.

Godhet o. barmhertighet hade följt oss under alla dessa år, o. jag måste utbrista: Lofva Herren min själ.

På hösten 1885 förestod den första skiljsmessen inom familjen. Josef o. David skulle till L-g för att börja skolan. Med smärta lemnade jag mina barn likt får ibland ulfvar, men trygg i gode Herdens vård. Josef bad på sina knän Gud bevare mig för alla "frestelser i verlden." Denna bön hörde Gud.

I mars månad 1886 föddes lilla Hanna under Pappas resa till L-g. I slutet av Maj sjuknade barnen i difteri. Flyttningen till Askeby förestod o. jag motsåg med fruktan detta ombyte af arbetsfält. Nya pligter, nya strider. Pastorat har alltid något svårt med sig. När Gud gifver något, så plägar han taga något o. tvärtom när Han taga något ifrån oss, så är det för att gifva oss något igen.

Fullmagten att tillträda Askeby past. D. 1 Maj 1886 hade knappt kommit min dyre make tillhanda förrän Esther sjuknade i difteri, ehuru vi då ej förstodo hvad det var. Outplånligt står i mitt minne hennes ord en afton, när sjukdomen var som svårast: "Mamma bed med mig."

Kristi Himmelfärdsdag hade vi avskedsfest för Oppeby missionsförening. Samtidigt lågo 3 av barnen i difteri. Josef o. David kommo hem från L-g o. äfven de sjuknade i samma svåra sjukdom. En lidandes tid hade börjat, nöden var stor o. framför allt då vi måste tillkalla läkare från Kisa o. frångå vår princip att vid sjukdom endast använda trons bön. Denna förödmjukelse, ty så kändes det, var dock till stor nytta. Man kan lätt få någon berömmelse i att tilltro sig ha en så stark tro att man endast kan lita på Gud. Det är helsosamt få gifva upp alla egna tankar o. meningar o. lära sig bero endast af Gud. Han kan hjälpa utan medel o. han kan begagna sig af dessa när Han så vill.

Det blef snart klart för oss att Josef skulle flytta från oss, Stilla o. ljufligt utvecklades hans inre lif, tåligt bar han sitt kroppsliga svåra lidande.

D. 18 juni lemnades vårt lilla ljufliga hem i Wäsby o. skiljdes vi från vår kära församling för att begifva oss till Askeby, der vi på qvällen rönte ett kärleksfullt mottagande. Vår Josef lefde ännu en 8 dagar. Han lemnade vittnesbörd om sin Herre; genom syndabekännelse visade han att han kommit till sjelfkännedom o. behof af syndaförlåtelse. Den 26 juni kl. 11 på qvällen insomnade han stilla. "Mamma, nu dör jag" voro hans sista ord. En tår glänste i hans öga - den sista på jorden - derhemma . o. du gråter ingen mer. - - -

Mitt hjerta ville brista af smärta, ej öfver mitt barns förlossning, men öfver alla mina försummelse emot honom. O, att vi uppbjöde all vår förmåga o. alla våra krafter att vara något för de våra o. alla människor som vi komma i beröring med. En svart slöja var kastad öfver hela Askeby o. både hemmet o. församlingen syntes mig höljda i svarta moln. Hur komma igenom. Nu blefvo mig orden i Joh. 14:8 mitt hjertas dagliga bön: "Herre låt oss se Fadren så hafva vi nog." Kunna vi blott få en blick i Guds fadershjerta, så är det oss nog för att kunna öfvervinna all jordens nöd.- Den som ej stått vid ett barns dödsbädd vet ej hvad smärta det innebär.

Mitt under all denna sorg firades syster Lydias bröllopp d. 1 juli.

D. 4 juli begrafdes Josef. Den käre Lektor v. E-n jordfästade honom. I sitt tal yttrade han bl.a: "Josef var sina lärares glädje, en föresyn för sina kamrater." Till en bekant hade han yttrat att han varit en prydnad i hela skolan. – Derute under den lilla gröna kullen hvilar han tyst tills Herren skall uppväcka honom o. han ska uppstå i sin dal. Hans lösenord hade nu gått i i uppfyllelse: Sjungen Herren, lofven Herren, ty Han räddar de armas lif utur de ondas hand. Jer. 20,13. Idag skall du vara med mig i paradiset." Han hade sjelf anmärkt på nyårsafton: "Det ser ut som skulle jag få dö under detta år."

Flyttningen till Askeby var gjord under de smärtsamaste erfarenheter, hvarföre den käre kyrk. H-v s anmärkning var berättigad: "Det var en installation detta." Hvad kan dock jämföras med sorgen öfver synden, förebråelser för försummelse m.m. Dock räcker blodet till, att rena från allt.

I September försiggick den sedvanliga installation; samma dag kom vår första lärarinna i huset, fröken Ellen Berg. Mycket arbete, mycket lidande hade brutit ned krafterna – det kändes nästan som en hvila att blifva tagen afsides på sjukbädden. I början af oktober sjuknade jag i lunginflammation, men såsom en frukt af bönhörelse blef jag på 11te dygnet återgifven de mina. –

Vid jultiden flyttade vår lärarinna, hon hade förlofvat sig o. kunde ej stanna. Hon 22 år gammal hade fäst sig vid en 70 årig gubbe. Detta äktenskap måste upplösas efter ett par år o. hade till följd att Ellen blef sinnessjuk o. ännu efter mer än 12 år ej lära vara normal. Esther läste följande år med sina syskon. I Maj månad blef hon konfirmand. På hösten 87 åter fingo vi en ny lärarinna Hilda Pehrsson. – Hennes vistelse blef ej heller lång i vårt hus – hon hade både hysteriska anfall o. var mycket exentrisk. Hon måste lemna oss dagarna före jul för att ej komma åter. Hennes lif blef sorgligt, efter ett djupt fall blef äfven hon rubbad till sitt förstånd o. måste vårdas på hospitalet. Mig beredde denna motgång med de två lärarinnorna mycket lidande. Det var förödmjukande att ej kunna hafva lärarinnor i huset. Jag tyckte vårt hem hade blifvit utskämt för hela församlingen. -

Det inverkar ej godt på familjelifvet att ha fremmande personer i huset.

På sommaren-88 firade Morföräldrarna sitt guldbryllupp. På hösten samma år kom Nina Welin. Hvilket stort inflytande hon utövade. Hon tillvann sig snart min Esthers hela tillgifvenhet. Jag genomkämpade många heta strider. En moder får bereda sig på att kunna sina barn – det finns tider då hon måste träda tillbaka, men mitt måtto för lifvet har hjälpt mig igenom. "Med Gud går allt."

I Febr. 89 föddes Andreas

Gud väsignade rikligen vårt hem, men ställningen till församlingen här o. i Oppeby var mycket olika. Man känner att här röra sig två olika element, det frikyrkliga och kyrkliga. Det går inte att förena; endast kärlekens band kan något sammansluta hjertarna. Man känner som så att prestfolket är bra att ha, men man kan ock vara det förutan. Prestens ställning här är en förödmjukande, svår för köttet men helande för anden.

Åren 89-91 förflöto temligen stilla. 1892 på våren sjuknade jag i lunginflammation, samtidigt låg Johannes i hjersäcksinflammation, nära döden. Rörande var att se honom lida så stilla o. tåligt. Då jag en dag frågade honom: Kan du älska Jesus nu ändå fastän han låta dig lida så mycket svarade han: " O, jag älskar honom mycket mer."

Esther var både husmoder, sjuksköterska lärarinna under den tiden, ty under vårterminen var Nina på Banken o. Esther vikarierade för henne. Sjelf började hon blifva klen o. led af hjertklappning. Hon längtade dock att få komma i verksamhet o. att få egna sig åt sjuksköterskekallet. För att få inträde i något sjukhus måste hon dock skaffa sig läkarintyg, hvilket söktes hos Dr Nordenström. Efter undersökning ville han dock inte lemna något, ty förklarade han att Esther hade hjertfel. Denna Jobspost var icke lätt att bära, men det kom från Herren – detta slaget. –

Genom Nina Welins o. Dr Wollers bemedling söktes o. erhöills löfte att komma in på Ersta på våren 93.

Vår trogna tjenarinna Sara blef på nyåret 1893 liggande i magkräfta o. sköttes hemma. Den 25 februari lemnade Esther hemmet. Skiljsmessan var svår – Naemi hade redan 92 flyttat till Åhagen för att hjälpa moster Adèle och vara ett sällskap för Morfar. De två äldsta flickorna saknades således o. jag hade att öfvertaga hela vården om den sjuka. Efter en svår kamp o. oerhörda lidanden fick Sara flytta hem d. 4 Maj 1893. Hennes dödskamp hade varat nära 8 dagar – det tänkespråk hon gaf mig kort före sin död var detta "Kärleken är hans baner öfver mig".

På dödsbädden bekände hon synder o. uppmanade barnen att göra upp med Gud för hvar dag, så att man ej har obekända synder på dödsbädden. På Kristi Himmelsfärdsdag jordfästes vår kära Sara o. min L. talade vid grafven öfver: Ruts Bok 2:12.

I slutet af Maj reste jag upp till årsfesten på Ersta för att träffa min Esther. Efter 6 månader kom hon till Wollers som privatsköterska.

Den 26 Januari 94 fick min egen älskade dyra moder sluta sin långa lidandes kamp. Hon somnade så stilla, ljufligt in kl.6 em. Syster Adèle var då sjuk o. Pappa ytterligt klen. Ingen af dem kunde följa med till grafven. – Detta slag grep djupt vår dyre Pappa, han återfick ej sedan samma frimodighet mer som förr. Hans nervsmärta som börjat ett par år förut redan tycktes alldeles vilja taga ned hans sista krafter. – Jag kände det som en stor förmån att bo så nära Åhagen att jag hvar 14 dag kunde besöka den käre gamle.

Huru mycken kärlek slösade han på mig, huru dyrbara voro de stunder jag fick sitta o. språka vid min egen älskade Pappa. Hvad han var för mig kan jag ej uttala. Gud skall i evigheten välsigna honom för allt han givet oss sina barn o. barnbarn! "Såsom en fader förbarmar sig öfver barnen, så förbarmar sig Herren öfver dem som frukta".

I Juni 94 tog David studentexamen o. reste i Oktober till Hull der han stannade 1 år. Naemi blef av moster Augusta bjuden att komma till Stuttgart o. vara der 1 år. Hon fick då vara med om Immanuelns bröllop. Esther lemnade Wollers efter några månader o. stannade hemma tills hon i Augusti månad flyttade till Åhagen för att ersätta Naemi. Om detta var i enlighet med Guds vilja förstår jag ej, men vistelsen der blef både för henne o. de kära på Åhagen till mycket lidande o. nöd. Vi kunna dock ej sjelfva förstå hvad som hör till vår uppfostran för himmelen. –

På sommaren 95 flyttade Nina ifrån oss efter 7 års arbete med våra barn. Vi skiljdes med stor saknad ifrån henne, ty hon hade blifvit oss mycket kär.

Efter många svårigheter, o. mycken nöd fick Esther vårt medgifvande att flytta till Lindens. Hon + Elisabeth började i Sept. sin kurs på Seminariet i St-m. Kom der i en fullkomligt verdslig familj, men Gud bevisade sin makt att kunna bevara äfven under svåra yttre omständigheter. Så bevarade han Moses vid Pharaos hof o. Daniel i Nebukadnezars hus. Vid flyttningen i St-m 1 Okt. blev Esther förkyld o. anmälde sig sjelf såsom sjuk på Ersta der hon blef liggande 2 månader. Sista November reste jag till St-m för att se Esther, som fått blodstörtning. Genom telegram hade jag blifvit underrättad härom.

Herren vare lov att förbättring redan inträtt innan jag kom upp, men enligt Prof Sandéns utsago var tillståndet ytterligt klen o. den sjuka måste "aktas som ett äggskal". Esthers blick var strålande-hon låg stilla och nöjd. Efter 14 dagar kom Esther hem, men måste bäras uppför trappan.

Fram på våren blefvo krafterna något starkare o. på sommaren -96 följdes Esther o. Naemi åt till Lyckorna. Den 1 September lemnade de fyra äldsta barnen hemmet. Det var ett kämbart avsked. David skulle börja sina medicinska studier i Uppsala, Elisabeth fortsätta sin kurs i St-m, Naemi börja sin kurs som elev på idiotanstalten o. Esther inträda som sjuksköterska på Samariterhemmet.

Med Gud går allt, men hvad får icke modershjärtat kämpa igenom för sina barn! Johannes o. Theofil återvände dagarna efteråt till L-g o. i hemmet började en ny period.

Den kära Clara Strömberg kom i vårt hem för att läsa med Hanna o. Andreas. Det var dyrbart att åter få vara tillsammans med denna helgade personlighet. Hon stannade i vårt hem i 1 ½ år o. blef oss alla till mycken välsignelse. På sommaren 95 knöts ett innerligt vänskapsband mellan B.L. o. mig. Denna förbindelse har varit till mycken glädje, men kanske till ändå mer lidande. Man bör akta sig för att sluta sig till vänner på ett sådant sätt att det blir till lidande för ens närmaste. Här gäller att vara nykter o. vakande. All afgudisk vidhängsenhet straffar Herren o. den har svåra följder med sig. Endast Gud är värd vår kärlek. Bort med allt fasthängande vid kreaturen. Godt att allt står under förlåtelsen.

Sommaren 97 följdes Esther o. Naemi åt till Aske. Dagarna förut friade W. till Naemi. Det var en svår tid o. många ledsamheter förekommo med anledning af denna bekantskap. Det går dock inte att släcka den kärlek som blifvit tänd i tvenne hjertan, man måste stilla förbida tiden – bedja mycket, hoppas på Gud – varna de unga men sedan lemna saken åt den trofaste himmelske fadren som leder människornas vägar. - Julen 97 tillbringade både Esther o. Naemi i St-m. Äfven Carl var der. Clara St-g måste lemna hemmet för sjuklighets skull. Hon lemnade ett kärt minne efter sig.

D. 1 Febr. 98 kom Anne Sofie Roback. Hon stannade tills i Maj 99. Så hade vi då kommit till den tid då vi kunde sluta att ha lärarinna i huset. Under dessa sista åren hade vår dyre gamle faders nervlidanden blifvit svårare o. hos honom förspordes en stark hemlängtan. Hans inre omtöcknades af svåra tvifvel, anfäktelser de mörka. Dock fick han ljusa stunder emellanåt, då hoppet strålade fram.

Den gamle trosfrimodige mannen hade blifvit som ett barn, som man måste söka att uppmuntra genom att draga fram det ena nådelöftet efter det andra. Hvilka förödmjukelsens vägar som Gud för sina barn på. Evigheten ska låta oss förstå hvarför. Äfven Cl. St-g fick gå samma förödmjukelsens väg, genom mycket mörker, men 27 Nov. 1899 kom Herren med hembud till henne o. förlossade henne från jordelivets qual. I Januari 1899 fick min dyre L. en bulnad på ena foten som måste opereras. En svår pröfvotid förestd oss. 3 veckor måste vi tillbringa på lasarettet. Men Herren är trofast o. när nöd är å färde är han på ett särskilt sätt nära de sina till att upplyfta, bära o. hjälpa.

Vår dyre fader sjuknade d. 15 Nov. o. måste för sin svåra underlifssjukdom föras till lasarettet i L-g. Der utkämpades 3 svåra veckor. Efter att ha lemnat det sköna vittnesbörd, "Kristus mitt allt", insomnade han Annandag Jul kl. 8 f.m. efter en lång svår döds kamp. Det sista ord som jag tydligt hörde af hans mun var: "Min Anna". Den 90 årige gamle hade nu fått komma till hvila, hans lifsgerning var slut, hvad han varit för sin familj o. för Guds församling skall evigheten uppenbara. På förbönens armar bar han oss troget fram till Herren både dag och natt.

Länge talade jag om att få se när den brinnande skjutsen skulle köras o. föra det trötta barnet till fadershuset. Uti ett dunkelt hölje var nu i stället den sista färden omsluten – men sättet betyder icke så mycket huru vi färdas, blott det går hem. Gud ensam vill ha äran. Den 3 Januari skedde jordfästningen – Föräldrahemmet var nu upplöst – tomt och ödsligt stod det kära Åshagen. – Med Gud går allt.

Nu följde en tid full av oro, strid o. kamp, resor fram o. åter ingick för bouppteckning, arfsskiftet, Åhagen försäljning m.m. Till min stora glädje fick jag löfte att företaga en rekreationsresa till Upsala öfver Påsk, hvilket var mycket efterlängtat. Den 29 Mars kom telegram af följande lydelse: "Esther sjuk, kom genast, Ebba Boström". Med nattåget ilade jag åstad o. var kl. 11 f.m. i Uppsala. " Välkommen lilla Mamma, så roligt att Mamma kom" ljöd det från Esthers mun under det ögonen strålade af glädje. "Tror du att du får flytta hem nu?" Ja, blef svaret. "Sitt nu ner o. tala om allt för mig." Jag redogjorde för allt som vi upplevt de 3 sista månaderna.

Esther talade om att hon blifvit bjuden till Ebba H. m.m. , bad mig gå på Strömbergs concert på lördagen, visade mig sina svullna ben, bad mig noga att passa på tiderna för måltiderna, önskade Salome skulle komma upp o. hushålla för bröderna m.m. På kvällen bad hon att jag skulle bedja med henne.

Lördag morgon öfver 41 graders feber. Lugnt o. stilla hörde hon att intet hopp fanns mer, bad att få nattvarden. Mellan 11-12 samtalade hon med fröken Virgin. Vid 12-tiden kom Doc. Ekland. En stilla andens närvaro förnams, Herren var här, hela sjukrummet var en helgedom.

"Vill fröken sjelf göra en kort syndabekännelse, jag vet att fröken kan det."

"Jag vet att jag har blodröda synder alltifrån min barndom, men jag har bekänt dem alla för Herren o. jag har fått förlåtelse." "Jag har mycket undrat hvarför Gud skulle så hastigt afbryta min verksamhet o. låta mig så tidigt dö; månne deri ligger en tuktan från Gud?"

"Kanske finns det verksamhet på andra sidan?"

"Är fröken glad att få flytta hem nu?"

"Glad kan jag ej säga att jag är, men jag är nöjd med Guds vilja."

"Å styrelsens vägnar får jag säga tack för frökens trogna tjenst här på hemmet."

Efter nattvardens undfående tog Esther afsked af de närvarande, fr. B, Elisabeth David o. mig. Vi bådo varandra om förlåtelse. "Helsa Pappa att mitt konfirmationslöfte har hållit mig uppe under hela mitt lif. Tack att Mamma talat med oss om Jesus ifrån det vi voro små."

Till syskonen skickade Esther helsning att de icke skulle vara rädda om besväret, att taga vård om de elända o. sjuka, att icke strejka mot Gud m.m.

Förordnade om sin qvarlåtenskaper, skickade helsning till sina vänner m.m. Doktor Dahlgren kom efter en stund för att taga afsked o. sade bl.a: "Fröken kan vara glad som gjort så mycket godt o. kunnat hjälpa så många. När vi gjort allt som vi varit pligtiga att göra, ha vi varit onyttiga tjenare."

"Gud välsigne Doktorn i sin verksamhet." svarade Esther.

Efter middagen tilltog qvävningsanfallen o. det var svårt att få en passande ställning åt den sjuka. Esther hade i min närvaro samtal med sköterskan Elisabeth Helén angående förhållandet till frk Virgin.

Kl. 8 drack Esther en kopp thé o. åt en liten smörgås. Något senare fick hon en morfin insprutning – "det känns så underligt", sade hon, lutade huvudet mot kudden – ännu några andetag o. efter 10 minuter hade själen flyktat Kl. var då 9. Fr B-n o. Virgin som varit närvarande lemnade rummet. Jag knäböjde vid sängen med mina båda barn o. tackade Gud för förlossningen!

Det var slut – ingen Esther mer – min förstfödda var hemförlofvad – O underbara Guds skickelse!

Tack mitt barn för hvar du varit, o. för hvad du ännu är. Din ande lefer ibland oss .Snart ack snart få vi träffas der hemma, der ingen skiljsmessa är mer.

Det var lördagsafton d. 31 Maj 1900.

"O, att jag finge dö de rättfärdigas död, o. min ände varde såsom deras ände" 4 Mos. 23:10. På söndagen fingo vi hvila. Doc. Ekland höll morgonbön o. började sålunda: "Det råder sorg på hemmet i dag; en af våra sköterskor har fått sluta, vi vilja därför vända våra tankar mot Uppenbarelsen o.läsa 1 Cor 15.

På måndag e.m. lades vår kära i sin sista bädd. Fr. B-n, Doc Danell o. Prof Clason följde med oss till stationen, der vi stannade tills kistan var instängd i en af vagnarna. Hur tomt o. ödsligt syntes mig allt på jorden – det var mig som hade jag inga barn mer o. dock hvara lycklig att veta Esther hemma hos Gud, förlossad från all jordens ve o. qval. Skärtorsdagen kl ½ 6 invigdes hvilorummet derute på kyrkogården. Blommor kommo från när o. fjärran. Kyrkklockorna bebådade så ljufligt att en ny medborgare gjort sitt intåg i den himmelska staden. – Vi vilja se bort från det närvarande o. sträcka oss till det som framomtill är. Hoppet är det som håller oss uppe, hoppet om det eviga lifvet. Detta första skall snart vara för gånget o. utbytt mot evig herrlighet. Lofvad vare Herren att det står Guds folk en rolighet tillbaka.?

Året 1900 har nått sitt slut, både de ljusa o. mörka dagarna ligger bakom. När klockorna vid midnattstid bebådade ett nytt tidskiftes början sutto vi undrande hvad det nya året skulle bära i sitt sköte. Nu veta vi det. Det har varit en kamp för att samla alla vexlande erfarenheter, kunna hålla modet uppe, men med Gud går allt.

Jag vet hvad Gud tagit, men jag vet ej ännu hvad jag fått i stället. –

Ser kanske en djupare blick i Guds faders hjärta, kanske har den bönen blifvit besvarad:

”Herre låt oss se Fadren, så hafva vi nog.” Gud gör allt väl, det är blott den stora konsten att gå in på hans vilja o. vara nöjd med den. Härtill fordras ett uppgifvande af sej sjelf ett avdöende från det egna jaget. Vi förstå oss inte sjelfva men Gud förstår oss. Menniskor kunna föga sätta sig in i ens ställning, men deremot kunna de öka ens lidanden.

Resan till Stuttgart i Sept. 1900 beredde oss vederqvickelse. Vistelsen hos de kära syskonen medförde inre välsignelse. Det var lärorikt att se umgänget mellan syskonen derute. Kärlek och ödmjukhet äro två utmärkande drag hos dem.

Tisdag morgon reste mina båda systrar till Stuttgart.

Vintern 1900-1901 var upptagen för Naemis utstyrsel o. förberedelserna till hennes bröllop d. 3 April. Efter mycken oro kom den efterlängtade bröllopsdagen. Gästerna voro: Herr Werner med fru, Fredrik Berg med fru, Moster Adèle o. Moster Lydia, Löjtnant Linell, fröken Sandberg o. fröken Lagervall, Anna o. Siri Weman. Efter intagen middag: bouljong med smörgås à la d'après på svinhare. Kalfstek med sallater samt vingelé med tårta, gingo vi på hvar sina rum för att kläda oss.

Kl. ½ 6 var vigseln. Efter pinsamt dröjsmål kom brudparet åtföljda af sina tärnor och marskalkar in i kyrkan under det Hjalmar Andersson spelade från läktaren:

Midsommardrömmar.

Min L talade till de unga öfver Ps. 48,15. ”Sådan är vår Gud alltid o. evigt nerligen; intill döden skall han ledsaga oss.”

Efter qvällsmaten som bestod af bouljong med pastejer, lax fogel o. glace – reste de unga med nattåget.

Den 1 Juni reste jag med min älskade syster Adèle till Berlin. Vi reste med nattåget och möttes i Mjölby kl 3 f.m. Pingstafton kl 10 på kvällen anlände vi till Berlin o. möttes der af Immanuel som räckte oss tre systrar hvar sin mörkröd törnros. Augusta hade kommit på morgonen för att afhemta Adèle. Pingstdagen gjorde vi i sällskap med Theodor en liten promenad, men tillbringade eljest dagen hemma i stillhet. Vi fingo röna mycken kärlek o. allt var festligt anordnat. Annandagen besöktes kyrka. Men predikan tilltalade oss ej vidare.

På e.m. gjordes en utfärd till den vackraste delen af staden. Tisdag morgon reste mina båda systrar till Stuttgart. Immanuel, Augusta Binder, lille Immanuel och jag färdades ut på järnväg till Pottsdamm, besågo slottet Sanssoucis o. den ståtliga slottsträdgården, hvarefter vi reste på båt hem i det allra herligaste väder. Tisdag kväll kl. 8 lemnade jag Berlin o. anlände hem med continentaltåget på onsdag e.m. –

Den 23 September följdes min dyre L. o. jag åt på resa till Stuttgart för att hemta min älskade syster. Vägen gick öfver Malmö, Trelleborg o. Sassnitz till Berlin dit vi anlände kl. 1 på e.m. o. togo in på St. Mickaelshospitz i Wilhelmstrasse helt nära Anhalter Bahnhof. Vi gladdes att få läsa bibelspråk öfver dörren: vår tid står i Dina händer samt i matsalen denna lilla oas på ena väggen: (tyskt ordspråk)

Detta gjorde på mig ett djupt intryck. Sedan vi ätit middag o. lagat oss i ordning gjorde vi en längre promenad i Kingshallarna Unter den Linden genom Thiergarten, Brandenburgerthor o.s.v. Hemfärden gjordes i droska. Sedan vi under natten njutit af en god hvila, fortsatte vi följande morgon vår resa o. sedan vi färdats 14 timmar på järnväg genom snart sagt halfva Tyskland ankommo vi till Stuttgart kl. 10 på qvällen. Adèle, Augusta, Elisabeth o. Adolf voro oss till mötes vid bangården o. så färdades vi i vagn till ??Strasse 32. Den kära Benzinger kom oss till mötes i trappan. Vi lofvade Herren som fört oss på sina vingar lyckligt till målet o. der hos våra älskade syskon skulle vi nu få njuta af en 14 dagars hvila. Öfverflödande kärlek bevisades oss af de våra o. äfven af alla som kommo i vår väg. På onsdag f.m. gingo vi ut för att bese ett museum samt slottsträdgården, der vi hörde militärmusik.

Sommaren 1900 tog Johannes sin studentexamen o. reste sedan på hösten till Uppsala. På våren 1901 predikade Johannes första gången i Askeby kyrka. Det var Ottesången på Påskdagen. Texten var: 1 Joh. 2:8. Ämnet: "Ljusets seger öfver mörkret". Andra gången predikade han Ottesången på Pingstdagen.

Sommaren 1901 hade vi Brödrämötet i Askeby, det var riktiga högtidsdagar, då Herren rikeligen välsignade oss.

I Augusti gjorde vi en resa till Sjogested för att helsa på släktingar der. Den 10 Augusti lemnade Salome för första gången hemmet. Skiljmessan var känbar. Det dyra barnet lemnade ett stort tomrum efter sig.

I September var ett mindre konvent i Åtvid. Kyrk. Hasselberg höll en utmärkt predikan för de 400 skolbarn som voro samlade i kyrkan.

Året 1902 har nått sitt slut. Det har gått in i evigheten för att möta oss en gång o. vi skola stå till ansvar för huru vi ha använt det.- Kasta vi en blick tillbaka, huru mycket ha vi icke att ångra o. begråta, men ock huru mycket att tacka för.

Det förflutna året har varit jernförelsevis lugnt, utan några svårare yttre lidanden - väntande erfarenheter fattas ju ej.

Den 7 Januari skänkte Gud Naemi en son. Det var en svår vecka jag tillbringade på Skallebokla, men Herren hjälpte nådeligen igenom.-

På våren strax efter Påsk gjorde jag ett besök i Uppsala o. St-m o. helsade på barnen på deras olika platser. Det gladdes mig se framgången i deras arbete o. huru Gud så nådefullt styr för den ene o. andra.

Fröken Ebba Boström dog i Maj månad.

David tillbringade sommaren i Lysekil. Vi hade de sista dagarna af Juni besök af frn Rådberg. Brödrämötet var i Högby den 1-3 Juli. I mitten af September blefvo våra 2 äldsta söner David o. Johannes kandidater. Herren vare tack som hjälpt ända hittills. I slutet af November kom Salome hem efter ett års vistelse i Stockholm hos Hofrättsrådet Almqvists o. tvenne månaders vistelse på Ersta.

Återblick på år 1903.

Våra Tankar upptagas i början af året mycket af den käre brodern Rudbergs sjukdom. Han dog på Norrköpings lasarett d. 31 Mars.

Den 23 Maj aflade Theofil studentexamen.

D. 24 Maj föddes lilla Maja.

D. 28 Maj trolofvades Salome o. Christian.

D. 26,27 Maj voro vi med om brödrämöte i Norrköping hos Häggströms o. Arbins.

Glanspunkten af detta möte var kyrk. Ekmans predikan.

D. 11 Juni öfverraskades vi af att få återse vår käre broder Johan, efter 24 års skiljsmessa reste han hem från Amerika för att få se sina syskon. Han stannade till 24 Juli.

D. 15,16 Juni voro vi på ett missionsmöte i Oppeby o. Hägerstad.

D. 12 Juli vigdes Josef Norén i L-g.

D. 13 Juli kom Ebba Holmgren till oss o. stannade till d. 29.

D.19 voro vi med om ett missionsmöte i Skärkind.

D. 4 Augusti reste vi till faster Johanna i Hökhult o. dagen derefter till Anna Lena i Jönköping. Kärt möte med syskonen.

D. 13 eclaterades Salomes förlofning

" 18 reste vi alla till Wreta Kloster

" 26 var Konvent i L-g

" 27 vår Zenanaauktion med predikan af Bergström o. Meurling.

Johannes exerceade på Malmslätt från d.2 Maj till 29 Augusti.

D. 23 Sept. reste vi i sällskap med Adèle till St-m o. Uppsala. Fingo i Uppsala vara med om O.D's consert i Aulan – något utomordentligt.

D.14 Sept. blef Theofil antagen i Kungl. Tekniska Högskolan St-m.

David tjänstgjorde under Maj o. Juni månader på Bröstpaviljongen i Upsala.

D. 1 Juli började hans arbete på Serafimerlasarettet i St-m.

Återblick på år 1904.

I början av året var det ganska sjukligt inom församlingen. Herr Andersson blef genom sitt kroppsliga lidande oförmögen till tjänstgöring o. en vikarie måste anskaffas. Hanna gick igenom 2 månaders sjukvård på lasarettet i L-g under Mars o. April. I slutet av April dog nämndeman i Askeby o. d. 31 Maj nämndemans mor af hjärtförstoring.

Theofil började sin exercis d. 29 April.

2-3 Juni hade Andreas sin examen o. samma dag kom Elisabeth hem från Upsala o.

öfverraskade oss der vi sutto vid middagsbordet hos Moster Adèle. Återseendet var kärt.

D. 5 begrafdes nämndemansmor.

D. 7 voro vi tillsammans med några prästfamiljer bjudna till Biskopens på middag. D. 11 kom Naemi hem med sina barn. D. 13 voro vi bjudna till Landeryd på afskedsbjudning för Odahls.

Elisabeth o. Salome voro med.

Det var på samma gång begrafning, ty Odahls lille gosse jordfästades. Der rådde en vemodfull, högtidlig stämning. Engström talade några gripande ord vid grafven öfver texten: "gå, din son lefver."

Den 15 voro flickorna i Stolpantorp här o. vid middagstiden reste Elis. till Falun, dit hon anlände på torsdag afton. Fredag d. 17 började mötet o. räckte till söndag qväll. På måndagen reste Elis. tillsammans med några andra på lustfärd till Leksand, Mora, Rättvik samt till en fäbod. Der ådrog hon sig en stark förkylning o. när hon midsommarafton återkom till Leksand för att vara med på det stora ungdomsmötet der, började hon känna svåra smärtor på högra sidan i magen. Hemresan var plågsam o. natten i Örebro svår. Herren bar sitt sjuka barn så att hon dock kunde fortsätta sin färd o. kom hem kl. 1/2 4 på söndag e.m. d. 26. Blek o. klen såg hon ut, men ville dock ej låtsas om att hon var sjuk, utan åt middag, satte sig sedan med oss på verandan.

Der redogjorde hon för sin resa och omtalade det väsentligaste. Vid 7-tiden kände hon sig trött o. ville gå till hvila. Plågorna voro stora o. natten blef sömnlös. På morgonen hade hon 41 gr feber. Naemi och Carl reste hem vid 11 tiden o. med samma skjuts hämtades Dr Suber, som dock ej kunde komma förrän kl. 7 på qvällen. Han sade det onda vara bukhinneinflammation o. ordinerade is på magen. Hvad vi upplefde under de 12 följande dygnen kan jag här ej beskrifva. Det var lidandes dagar o. lidandes nätter. Mitt hjärta ville brista af smärta o. endast Guds ousägliga barmhertighet uppehöll o. stärkte oss. Hur lider icke en moder vid åsynen af sitt barns lidande. Ack Herre, hvartill så mycken nöd, så mycken ångest, så många strider? Jo, "Jag skall göra dig utkorad i bedröfvansens ugn." "Hvad jag gör vet du icke om, men härefter skall du det få veta." "Det är jag, rädens icke."

D. 7 Juli kl. 10 f.m. insomnade vår Elis. stilla o. lugnt i Jesu armar. Allt var slut, striden, plågorna, ångesten, smärtan, tårarna, oron – hvila, ro, lugn hade inträtt i stället. "Som fågelen vid ljusan dag sig gläder, Så glad i ljuset rike jag inträder." Lofvad vare Herren för ett hopp som sträcker sig öfver tiden. –

Låtom oss älska hvarandra storligen inbördes. Herren gaf mig det ordet: Jag tiger o. upplåter icke mina namn, ty det är Du, som har gjort det Ps. 39:10.

Den 10 Juli kl. 16 på e.m. fördes vårt älskade barn till sitt sista hvilorum. Sedan kistan sänkts ned i grafven sjöngo vi den lilla sången: "Så mörk är ej natt, så hård är ej nöd" e.t.c. - - - Det kändes ljuft att få röna så mycket deltagande. Från när o. fjärran kommo bref uppfyllda med kärlek. Herren var när o. hjälpte igenom dag efter dag, men sommaren förblef mörk o. dyster.

Den 25 Juli dog Herr Andersson efter ett långsamt, tärande lidande. Den 4 Augusti fick vår älskade broder Berg ingå i den eviga vilan. Hans lidandes tid hade varit lång o. svår. Den 20, 21 Augusti hade vi högtidsdagar. Vår Andreas konfirmerades o. gick till nattvarden i Landeryd kyrka. Lofvad vare Herren för det verk han begynt hos vårt barn, Han skall ock fullborda det.

September månad tillbringade Johannes på Malmslätt. Theofil började sitt andra läsår på Tekniska Högskolan i St-m.

Under November månad var Hanna i Uppsala.

Den 20 Dec. fick den käre brodern Lidholm sluta.

Julen 1904 var särskilt lifvad, ty alla barnen o. barnbarnen voro hemma. Lovvad vare Herren som nådeligen hjälpt igenom ett helt år.

(Äfven ? Kalle hade på hösten fått hembud.)

Saliga äro de som blir kallade till Lammets bröllop.

Vid början av ett nytt tidsskifte står man undrande o. frågande: Hvad skall hända, hvad skall möta oss. Då är det godt att veta att "allt ju hvilar i min Faders händer".

Alla våra dagar äro i hans bok uppskrifna.

1905

D. 28 mars insjuknade jag i en lindrig början till lungsäcksinflammation. Herren tog mig afsides för att tala ljudligen med mig. Han var mig särskilt nära under lidandesdagarne.

Lovad vare Herren, han slår o. han helar.

Skollärefrågan här i församlingen upptog mycket våra tankar under detta år. Många lidanden beredde den oss. Vi ha fått många ovänner. Man sättes ständigt på nya prof. Här gäller nu att efterkomma Herrens ord, Matt.5:44.

Den 22 juli firade vi Salomes bröllop.

Johannes reste i början af mars till Halle o. återkom i början af Aug. Vistelsen der blef honom till stor velsignelse i både det ena o. andra afseende.

Norska frågan och 7 Juni förkunnelsen att konungen vare afsath o. unionen upplöst gjorde på oss ett smärtsamt intryck.

Stor oro o. förskräckelse grep oss vid tanken på möjligheten af ett krig. Det gällde att bedja o. åter bedja. Och Gud hörde bön o. bevisade sig såsom vår Mästare, vår Konung o. Vår Domare.

Johannes och Teofil voro båda på Malmslätt.

Så kom Mor Stafvas flyttning till Öfverstad o. allt som dermed stod i sammanhang. En svart fläck på Askeby socken.

Min älskade Bertha sjuknade i Augusti månad på Öland o. har sedan dess varit fängslad vid sitt hem o. sin gungstol oförmögen att gå för ischias i högra benet.

1906

En smärtsam Jul o. Nyårshelg ligger bakom. Det har varit många strider o. svårigheter med anledning af förhållandet till jungfrurna. Det behöfs särskilt nåd af Gud att fostra tjänare. Vi behöfa utbedja oss visdomens ande härtill.

Den 3 Januari fick min älskade vän Berta Leydner ingå i den eviga vilan. För henne gick det genom ett långsamt afdöende, men Herren bar sitt trötta barn så stilla genom dödsskuggans dal. Nu är hon hemma o. behöfer ej längre känna sig ensam. Jag har i henne förlorat en trofast vän o. förebedjare. D. 10 följde vi hennes stofft till grafven. "Saliga de som äro kallade till Lammets bröllop".

Vintermånaderna förflöto stilla o. Hanna hjälpte mig i hushållet.

D. 5 Maj blef jag öfverraskad att få se min älskade syster Augusta-ett gladt återseende efter 6 års skiljsmessa. Hennes umgängelse har varit mig till stor välsignelse.

Den 12 Maj föddes Salomes första barn. I slutet af Juni flyttade Stenhammars till Borensro. Dagarna efter Pingst följdes vi åt till St-m o. Upsala för att helsa på barnen. Det var en mycket angenäm resa.

Under Augusti månad hade vi glädjen få ha våra 4 söner hemma.

I September voro vi med på ett möte i Oppeby o. Hägerstad tillsammans med pastor Reang o. Blande Olsson. Fortfarande mötas vi där af samma gamla trofasta kärlek. Under Sept månad var Teofil på Malmen under fältmanöver o. blef af en bajoneth sårad i ena sidan. Vi helsade på honom på sjukstugan i Mjölby. Herren vare tack som lät det ändå aflöpa så lindrigt. Hans högra hand kan allting förvandla.

1907

Den 1 Januari. Min dyre L. predikade så skönt o. hade till ämne "Herrens svar på alla hjärtats frågor". Detta svaret ligger i det dyra Jesus-namnet. Min L. träffades af ett lindrigt anfall af svindel som dock ej observerades af många. Mig syntes detta som ett svårt förebud på årets första dag - med Gud går allt.-

Den 2 Januari föll David Karlsson på skolgården o. bröt sitt ena ben. Han fördes genast till lasarettet.

I Febr månad förlofvade sig David med Louise Brunnberg.

Den 8 Febr dog Doktor Kock. Den 14 Mars blef Biskop Ahnfelt vald till Stiftets Biskop.

Den 4 Mars reste Hanna till Tyskland där hon stannade till nära midsommar.

I Dec. blef vår Teofil Ingeniör. Han slutade på högskolan o. fick höga betyg.

1908

År 1908 har nått sitt slut. I många o. stora välgörningar har Herren bevisat. Det har icke fattats nöd, men ej heller nåd. Med Psalmisten vill jag utbrista: Lofva Herren min själ o. förgät icke hvad han dig gjort hafver.

D.6 Febr insjuknade jag i lungkatarr o. låg en 5 veckor. Under sådana tider då Gud tar oss afsides talar Han ljufligen med oss. Han vill lära oss att vara stilla, att låta oss nöja med Hans nåd. Det kännes påkostande att vara nära himmelens port men få vända om igen med förminskad kraft o. större oförmåga att kunna något uträtta. Hvad Gud gör är alltid väl gjort o. jag vill tiga o. icke upplåta min klagan. Herre du känner mig o. vet hvar du har mig, ditt arma oroliga barn.

En händelse som djupt grep våra hjärtan var nämndemans i Storgårdens slut. Han tog lifvet af sig genom att dränka sig i en källa d. 2 mars. I hafven ännu icke förstått sådan djuphet. Herre inled oss icke i frestelse. Låt oss få behålla vårt förstånd o. ej öfverrumplas af någon sinnesförvirring.

Den käre David öfverraskade oss med ett besök. Hans ankomst beredde stor glädje o. vederqvickelse. Han stannade blott 4 dagar. Den 1 April reste Teofil till Duisburg. Den 13 April aflade David sin licentiatexamen o. fick vackra betyg.

Samma dag fick den käre Vikström ingå i hvilan.

I Maj öppnades den nya järnvägen mellan Linköping o. Ringstorp. Arbetet räckte öfver 2 år. Många obehag bereddes oss af järnvägsarbetare som de flesta voro socialister. Vi fingo efteråt skörda hvad de utsådt.

Den 24 Juni firade David sitt bröllop. De unga vigdes i Trefaldighetskyrkan. Text: "Det är min glädje att jag håller mig till Gud."

Davids bröllop d. 27 Juli 1908. Kl ¼ 4 e.m. åkte Pappa, jag och Hanna till Trefaldighetskyrkan, där Johannes o. Gustaf Brunnberg anvisade oss våra platser fram i koret. När Mendelsohns vackra bröllopsmarsch uppstämde trädde brudparet för altaret. Ps. 247:1 versen sjöngs:

Glädje utan Gud ej finnes. Efter vigselakten talade Pappa några ord öfverPs.73:28. Det är min glädje att jag håller mig till Gud” osv. Efter slutad vigsel sjöngs ”All jordens fröjd så snart försvinner.”

Vi åkte från kyrkan till Uplands nations sal där middagsbord stod dukat för 51 personer. Bordet var klädt med grönt och guldregn. Smörgåsar på bricka med ost, sill.

Därefter Buljong med pastejer
Lax med råskalad potatis
Kyckling med sallater
Sparris
Glace o. krokan
Jordgubbar o. ananas, karameller
Kaffe på bit

På hemväg från Upsala gjorde vi ett kort besök på det gamla kära Aske o. helsade på den 80 årige grefven Lewenhaupt som tog emot mycket vänligt. Därifrån togo vägen öfver Vestra Ryds prästgård, där vi fingo helsa på prosten Thorsman och hans fam. Många gamla minnen upplifvades. Prostinnan Thorsman fick samma år flytta hem o. prosten dog i Maj 1909. Den 24 Oktober tog Johannes teol. licentiaten.

D. 24 November insjuknade jag i någon åkomma åt njurarna o. låg till sängs till framemot jul. Gud bevisade sig mycket god mot mig.

Annandag Jul voro alla barnen samlade i hemmet, det var en stor högtidsdag för oss föräldrar. Herren har gjort stora ting med oss därför äro vi glada.

1909

Hela vintern 1909 måste jag hålla mig inne. Detta afsidestagande var påkostande för köttet, men helsosamt för anden. Jag känner det förödmjukande att vara totalt obrukbar till allt arbete. Det är svårt att alltid vara nöjd med Guds vilja, men det är nyttigt att gå i skola hos Herren. Han ser hvad vi behöfva, Han ger o. Han tager. Lofvat vare Hans namn för allt!

D. 28 Mars samlades ungdomen första gången i skolsalen. Efter mycken öfverläggning o. mycken bön börjades detta länge påtänkta arbete med de unga. Gud gifve sin välsignelse till denna nya verksamhetsgren i Hans rike.

D. 14 Mars flyttade Wemans till sin nya gård Norruna.

D. 10 Maj hade vi afvskedsbjudning för Engström.

D. 24 Maj reste vi till Upsala för att närvara vid Johannes disputation d.25.

Vi träffade Christina Rådberg för sista gången. Efter ett långsamt, plågsamt lidande fick hon sluta d. 18 Sept.

Under Juli månad gjorde Johannes en resa till Florens o. Paris samt helsade på Teofil på hemvägen. Han blef före afresan utnämnd till Docent.

Efter 1 ½ års vistelse i Tyskland kom Teofil hem d. 30 September.

D. 15 Nov. firade vi högtidligt min dyre L's 70 års dag. Lofvad vare Herren för all nåd Han bevisat oss under de år vi fått upplefva tillsammans.

Pappas 70 års dag d. 15 Nov. 1909.

På morgonen kl ½ 8 uppvaktar skolbarnen med sång utanför verandan. De sjöngo Nr 8 i Zionstener: "Jag kan icke räkna dem alla." Barnen mellan 40 o. 50 bjöd på kaffe på öfre förstugan. Kl. ½ 9 uppvaktade sångförening med sång utanför sängkammardörren. 9 till antalet; bjödos äfen på kaffe i salen.

Kl. 9 sjöngo våra barn före frukosten sången "Allt af nåd". Musik af Beronius.

Kl ½ 11 kommo Wesséns, Benzingers, Moster Adèle, Ruth Wessén o. Christine o. då bjöds 11 kaffe. –

Kl ½ 2 middag. Smörgåsbord med 5 kalla sorter, buljong med pastejer, lax med potatis, tjäder med sallater o. glace med bakelser.

Kl 4 kommo församlingsborna. 13 sorter till kaffet.

Till kvällen smörgåsbord, stek, gröna ärtor o. sallater, citroncrème o. tårta. Kaffe på maten. --

-

D. 20 Dec hade vi en stor högtidsdag. Vår älskade Johannes prästvigdes i L-gs domkyrka af Biskop Ahnfelt. En oförgätlig dag.

Vi hade en skön och stilla julhögtid. Herren vare lof för allt.

Året 1910 har ingått. Andreas började sitt arbete som amanuens på den historiska afdelningen.

D. 2 Januari. Teofil reste till Sthlm för att rådgöra med sina lärare om sitt arbete. Han fick det rådet att resa till Amerika. Hur detta kändes för mig kan jag ej beskrifva. Jag kom i djup nöd o. inre anfäktelse. I 1½ års tid hade jag ropat till Gud att Teofil skulle få något kall, men denna bön har ej blifvit hörd såsom jag tänkt mig. Men Herren leder sina barn rätt äfven om det går i de fördolda djupen. Han felar ej. Han sätter oss blott på prof.

D. 8 Febr lemnade Teofil föräldrahemmet, gick d. 12 ombord på ångaren Kejsarinnan Augusta Viktoria o. ankom till New York d. 22 Febr. Herren har nådeligen hulptit.

D. 2.2. föddes Davids lille gosse.

D.3.2. dog vår älskade Biskop Ahnfelt. Underliga äro Herrens vägar! Redskap som vi väntat kunnat blifva till stor välsignelse för Guds rike dem kallar han till sig.- Jag vill tiga o. icke upplåta min mun, Du skall väl göra det.-

Stilla o. utan särskilt afbrott förflöt den långa vintern. Jag satt för det mesta inne. Hostan vartidals ihängande hvilket gaf mig anledning att rådfråga en läkare. Vi sökte Dr. Schoug som sade att jag hade tuberkulos lungkatarr o. råde mig att vistas någon tid på Romanäs sanatorium. När David fick höra detta utlåtande kom han genast hem o. undersökte noga mitt bröst. Han kunde ej finna någon anledning till oro eller behof af att resa till Romanäs. Vi blefvo emellertid mycket uppskakade o. nåden dref till Herren. Han lägger en börda uppå, men kan hjälpa oss ock-

Den 20 April valdes Domprost Personne till Biskop. Mycken oro hade detta val väckt o. många delade meningar gjorde sig gällande. Gud sitter vid styret o. leder allt efter sin vilja. Den 14 Juli reste vi till Medevi i sällskap med syster Adèle. Naemi hade rest dit dagarna före. Där stannade vi till d. 16 Augusti. Livet vid en badort tilltalar mig ej. Den myckna ytligheten o. verldsligheten plågade mig. Gripande var dock den syn som mötte oss om morgnarna vid helsokällorna. Där möttes fattiga o. rika, höga o. låga, stora o. små, krymplingar af alla slag, somliga drogos i vagnar andra haltade o. gingo med kryckor.

Jag påmindes tydligt om Sions helsobrunn där syndare af alla slag mötas för att dricka af lifvets vatten om hvilket Herren säger: Hvilken som dricker af det vattnet han skall icke törsta till evig tid. Stämningsfullt var det att höra musiken uppstämman hvarje morgon kl ½ 8: "Oss välsigna o. bevara". Några bekantskaper finga vi göra som efterlemnade dyrbara minnen. Jag vill då nämna: Fröken Lydia Ahnfelt, missionär Rutqvist med fru och dotter från Indien.

Det förvånar mig att människor omgifna af nåd o. lidande af alla slag dock kunna ha lust att roa sig med dans o. andra förlustelse, men när man ej har sin lust i Herren måste man ha något annat i stället.

Johannes skötte prästämbetet här medan vi voro borta. Våra vänner här gladdes att få höra honom.

Den 28 Sept. hade vi den stora glädjen att få mottaga besök af vår älskade syster Augusta. Hon stannade i Sverige till den 30 Nov. Vistelsen i hemlandet blef för oss o. henne mycket dyrbar o. till välsignelse för oss alla.

D. 15 Nov. voro slägtingarna samlade här d.v.s. Benzingers, Wesséns o. Wemans , Johannes o. Andreas.

D. 24 voro prästfamiljerna här o. vi hade samtal öfver:

I slutet af Sept. hade vi besök af Märta Lundgren. Det var en mycket kär bekantskap. Märta är en ovanligt älsklig, ödmjuk kvinna, rikt begåfvad o. mycket bildad.

Öfver Julhelgen hade vi Wemans hos oss, Johannes o. Andreas äfven om några få dagar.- Pappa var rätt medtagen o. det var vemodigt med de täta anfall han hade under Nyåret.

1911

I Jesu namn fick vi börja året 1911 tacksamma lösensord Herren gifvit oss. Undrande stå vi där o. fråga hvad skall möta oss.

Johannes lemnade den 20 Januari in sin ansökan till professuren i Lund.

D. 4 Jan. reste min L.m o. begärde avsked från prostämbetet. Året 1911 har gått till ända o. vi har hunnit et godt stycke på 1912. Det flydda året har varit rikt på erfarenheter, rikt på lidande, men ock rikt på glädjeämnen.

Såsom öfverskrift på det hela skulle jag vilja sätta: Genom allt har Herren hulpt oss.

Många närgående dödsfall ha berört oss.

D. 10 Jan. fick min gamla vän Laura Rosengren hembud.

D. 8 Febr. dog syster Johanna Rolf o. Hanna fick resa på hennes begrafning i Fröderyd den 18.

D. 8 Mars insjuknade jag i lungkatarr o. låg 5 veckor. Johannes besök öfver Påsk vederqvickte mig mycket. Han meddelade mig äfven nattvarden på Långfredagen.

D. 14 April dog kyrk. Brogren. Han fick ett slaganfall.

D. 19 fick vår käre, älskade o. högt värderade broder Hasselberg ingå i hvilan efter ett långsamt lidande. Detta sista lidandets år hade varit det dyrbaraste under hela hans lifv, yttrade han själf.

D. 28 Febr. voro vi i Skrofvestad o. togo afsked af honom. För min enskilda del hade han varit till stor välsignelse. Min ände vore som dennes rättfärdiges ände! ”Tänken på edra ledare, som hafva talat Guds ord till eder o. efterföljen deras tro, skådande hvad utgång deras umgängelse hade”. Ebr 18:4. Lyckliga församlingar som hafva sådana herdar, men så är också ansvaret stort!

På sommaren hade vi en större reparation i prästgården d.

D. 1 Juli firade syskonen Wessén sitt silverbröllopp o. vi reste till Högby.

D. 4 Juli reste Hanna till Själevad för att vara med på ungdomsmötet där.

D. 22 firade Oppeby missionsförsamling sitt 50 års jubileum. Vi mottogos där med samma trofasta, oföränderliga kärlek o. tillgifvenhet som förr. Min L. predikade högmässan för fullpackad kyrka om huru vi lefva i upplösningens tider.

D. 26 Augusti hade vi vår Zenana-auktion. Professor Rudin var här o. predikade öfver Rom. 12:1,2.

D. 23 Sept. reste vi till St.m. Johannes o. Märta vigdes i Johannes kyrka d. 24. Hur lyckligt för en man att få en maka som i sig förenar så många egenskaper egnade att göra ett lyckligt hem. En ung man bör se till att den qvinna han vill ha är en gåfva af Gud icke någon som han själf utväljer. Hon bör först och främst sympatisera med honom på det andliga området, stå på ungefär samma bildningsgrad, hafva kommit från någorlunda samma samhällsställning, hafva samma inre behof. Hon bör kunna följa sin man i hans arbete, dela med honom hans omsorger, hafva skönhet o. ordningssinne samt vara praktisk, huslig, en sol i hemmet. En sådan maka har Johannes fått i sin Märta.

Från 19 April till 14 Okt. var Andreas på Malmslätt. Oförgätliga äro de stunder jag mången gång i ensamhet fick tillbringa med honom om söndagarna, då han för det mesta var hemma. Vi kommo hvarandra närmare än någonsin tillföre.

D. 12 Okt. insjuknade jag åter i lungkatarr o. låg en 4-5 veckor. Dessa tider då Gud så där tager en afsides äro helsosamma. Dock händer det att Gud döljer sig och att dödsfruktan inställer sig. Jag har ej varit så anfäktad någon gång förut som den tid jag nu fick upplefva. Jag upprepade för mig själf det ena löftesordet efter det andra – ”Herre bär mig Du genom dödens mörka flod o. tryck mig så hårt till ditt bröst att jag riktigt känner det”.

Så suckade jag. Räddhåga är icke i kärleken-. Väl att Herren säger: ”Jag har bedt för dig att din tro icke skall varda om intet”.

Tillägg:

Anna Lindblom avled den 29 juni 1912. Hon hade mycket lungproblem och var mycket sängliggande.

Anna Lindbloms föräldrar:

Adolf Ludwig Sehman (1823 – 1899) och
Emilia Östberg (1816 – 1894)

Systrar:

Maria (1839 – 1882) Gift 1860 med Michael Benzinger (1823 – 1904)

Adele (1841 – 1015) Ogift

Anna (1843 – 1912) Gift 1871 med Christian Lindblom (1839 – 1917)

Augusta (1853 – 1929) Gift 1884 med Michael Benzinger

Lydia (1860 – 1947) Gift 1886 med Carl Gustav Wessé (1846 – 1920)

Annas barn:

Esther (1872 – 1900) Sjuksköterska Uppsala dog av hjärtsvikt

Josef (1873 – 1886) dog av difteri

Naemi (1875 – 1966) Lärarinna Uppsala. Gift 1901 med Carl Weman(1870 – 1918)

David (1876 – 1930). Läkare Uppsala. Gift med Louise Brunnberg.

Elisabeth (1878 – 1904) Dog av bukhinneinflammation. (Gissning : pga sprucken blindtarm)

Salome (1880 – 1919) Gift 1905 med Christian Stenhammar (1870 – 1948).

Johannes (!882 – 1974) Teologie doktor i Lund. Gift 1911 med Märta Norberg (1871 – 1946)

Theofil (1884 – 1958) Bergsingeniör Sandviken. Gift 1912 med Emmy Dehne (1887 – 1961).

Hanna (1886 – 1918). Ogift.

Andreas (1889 – 1977). Konsthistoriker. Chef för Skansen. Gift 1919 med Gerda Planting-Gyllenbåga (1878 - !950).

PROSTINNAN ANNA LINDBLOM.

EN MINNESKRANS.

Det är ej endast hösten som kommer med död i naturen och bland människors barn, äfven sommaren lämnar oss ej fria från hemsökelse af död och sorg. Den gångna sommaren kom med sorg till en af Östgötaslättens många små socknar. Sorg efter en varm och god själ, efter en varm Gudsmänniska.

Prostinnan *Anna Lindblom* i Akeby har gått bort från den församling där hon i flera decennier lefvat och verkat som en god själasörjares goda ledsagarinna och hjälp, fylld som hon var af kärleken till sin Herre och mästare och af kärleken till sina medmänniskor.

Ett aldrig svikande människointresse, en ljus och glad tro och en stor anderikhet kännetecknade hennes lif. Genom dessa egenskaper blef hennes inflytande på dem, som kommo i beröring med henne, till idel godhet.

Hennes starka själ och klara tanke blef

sin öfverfeng njaip icke o'ott för hennes make i hans ämbetsgärning och för hennes många söner och döttrar, utan ock för de vänner hon ägde inom och utom sin församling. Biskop Personne yttrade också vid hennes bår, att icke blott kontraktet, utan hela stiftet gjort en förlust när en prästfru som hon gått ur tiden. Jag minnes henne aldrig annat än glad i sin tro och sin kärlek. Sådana prästfruar behöfva vi många.

Att hon var afhållen och värderad icke blott af de många som i prästgårdarna ha sitt hem utan också af de i hennes hemförsamling varande små kojornas innevärnare, därom talar en liten rörande episod, hvilken berättats mig.

En gammal 80-årig gumma, boende hos sina barn, ett torparfolk i en af socknens utkanter, var vid tiden för prostinnan L:s begrafning sängliggande. På eftermiddagen vid fyra-tiden, då jordfästningen skulle äga rum, kraflar hon sig med möda ur sängen och säger till dottern som satt vid vagnen hos den minsta lilla: »Nu ska du gå ut, så du får höra klockorna som ringer för Prostinnan. Jag ska' se till lillan under tiden. Men låt dörr'n stå, så kanske jag också kan höra». — Den gamla i skogen ville, så långt hon kunde, följa den, som i lifvet gladt henne med sitt varma hjärta och sin varma hand.

Prostinnan Anna Lindblom var född på Åska gård i Uppland år 1843 och en bland flera döttrar till kaptenen A Sehman och hans maka. Förenad i ett sällsynt ljuvligt venskapskap med kontraktsprosten C. F.

Lindblom var hon en moder som få för sina barn, tio till antalet. Af dessa har hon fått lämna tre före sig till det land, från hvilket ingen å ervänder. Saknaden efter den bortgångna förefaller de kvarvarande som oöfvervinnerlig, men de äga dock förmånen, den oskattbara förmånen af hennes minne, som strålar i idel ljus, fritt från skymmande skuggor.

”A FRIEND.”